

Dyrkning af Brødkorn —, har fortsat med Dyrkningen af Brødkorn, til Trods for at det var tabbringende i Sammenligning med Dyrkning af anden Sæd, saaledes at, efter alt hvad der foreligger, Landbruget endnu i Aar er i Stand til tilbyde en Avl af Hvede og Røg, der ikke blot sikrer Befolkningens Forsyning, men i Virkeligheden, saa vidt man kan overse det, betydeligt overskrider, hvad Befolkningen har Brug for. Det vilde have været meget ønskeligt, om Forstaaelsen af dette Forhold havde været mere levende og man fra alle Sider havde ydet sin Anerkendelse heraf ved at medvirke til, at Landbrugets beskedne Krav om en simpel Ombytningspris ved Brødkornsaflevering var blevet opfyldt, i Stedet for at Landbruget hvert Aar har maattet foretage denne Ombytning med betydeligt Tab og endnu i dette Høstaar har maattet aflevere Brødkorn til en Pris af 6—7 Kr. under Prisen paa daarlig Majs og 11—12 Kr. under Prisen paa Byg og Havre. Dette er et Forhold, som ikke bør fortsættes, og det er den Grundbetragtning, der danner Basis for den Prisansættelse, jeg nys berørte.

Hvis dette Krav fra Landbrugets og Landbrugsorganisationernes Side, som Aar efter Aar er blevet stillet, men ikke imødekommet, dette Krav om en simpel Ombytningspris, ikke Verdensmarkedets Pris, var blevet imødekommet, vilde megen Uro og megen Kritik være undgaaet, og det Krav om Verdensmarkedets Pris, det vil sige fuld Konjunkturfortjeneste paa Brødkorn, som vi nu ved Begyndelsen af Krigssituationens syvende Aar ser fremsat af en Forening, der hedder Dansk Landmandsforening, vilde neppe være kommet frem. Bortset fra det første Krigsaar, 1914—15, da Prisen paa importeret Brødkorn paa det nærmeste var Foderkornsprisen, og det derfor efter min Opfattelse var et alvorligt Fejlgreb, at Maksimalprisen paa hjemmeavlet Brødkorn var lavere end Prisen paa importeret Majs, fordi man paa et efter min Mening alt for tidligt Tidspunkt lukkede af for Importen — bortset herfra har Landbrugets Organisationer Gang paa Gang kun forlangt dette ene, at det Brødkorn, der blev stillet til Raadighed for Befolkningen, skulde betales med Foderkornspriser. Derimod har det aldrig været krævet, at Brødkornet skulde betales med Verdensmarkedets Pris, og jeg tror ikke paa, at der i Virkeligheden skulde findes ret mange Landmænd her i Landet, der for Alvor staar bagved Kravet om, at Landbruget nu i det syvende Aar skulde nyde den

fulde Fordel af den Prisforskel, der er mellem Korn til Menneskeføde og Korn til Foderanvendelse. Den Forening, som nu rejser dette Krav, er jo i Virkeligheden et Barn af den Misfornøjelse, som 6 Aars daarlig Kornpolitik har skabt her i Landet. Naar nu denne Forening henviser til Norge og Sverige og mener i disse Lande at finde Holdepunkt for Berettigelsen af nu at kræve Verdensprisen — det vil sige at kræve en Pris, der for en Maanedstid siden var 80 Kr. for Hvede og 65—70 Kr. for Røg, maaske 5—10 Kr. lavere i Øjeblikket —, saa tror jeg, at man tager fejl baade af Forholdene i de Lande, der henvises til, og af Forholdene her i Landet. I den Oversigt over Brødkornsordningerne i de forskellige Lande i Europa i de forløbne Aar, som jeg har kunnet indhente Oplysninger om, og som de kan ventes at ville blive, vil ærede Medlemmer bemærke, at Forholdene er meget forskellige, men at det er ganske rigtigt, at vore to Nabolande mod Nord, Norge og Sverige, er gaaet over til den fuldkomne frie Handel med Brødkorn og med Brød, dog saaledes, som jeg bemærkede før, at Udførselsforbud for Korn opretholdes. Men Forholdene vedrørende Befolkningens Forsyning i Norge og Sverige og i Danmark er jo overordentlig forskellige. I Norge og Sverige, navnlig i Norge, har det importerede Brødkorn alle Dage udgjort en Hovedpart af Befolkningens Forsyning, medens det hjemmeavlede har haft mindre Betydning end hos os. Derfor har man i Norge og Sverige gennem Krigsaarene naturligt været inde paa den Brødpolitik, at man har maattet følge med Verdensmarkedets Priser og for at animere til Produktion af saa meget som muligt indenfor Hjemlandet har maattet give Verdensmarkedets Priser og til Tider endogsaa ydet Statsgaranti for en vis Minimumspris paa Brødkornet, selv om Verdenspriserne laa derunder. Dette har jo ført til, at man, som alle ved, i disse Lande under Krigen har været langt højere oppe med Prisen, end vi er det nu, og man er i dette Øjeblik saa højt oppe, som ærede Medlemmer vil se af de ledsagende Oplysninger, at Prisen paa 4 kg Rugbrød i Sverige i Juli Maaned dette Aar var 4 Kr. 52 Øre i svenske Penge, en Pris, der, omregnet i danske Penge, er mere end 5 Gange saa høj som Prisen her i Landet. Jeg tror ikke, at nogen for Alvor kan mene, at vi kan gaa op til disse Priser, navnlig ikke efter hele den Brødpolitik, der har været ført her i Landet gennem mange Aar. Man kan